

Alexander Shepard

Kap. 1 Jack Shepard

Jack Shepard vek noggrant ihop tidningen och lade den på köksbordet med första sidan uppåt. Datumet var den 20 november år 1930. Han lutade sig bakåt i trästolen där han satt, och såg ut genom fönstret framför honom. Det var en stjärnklar kväll och månen lyste starkt, lika runt som en biljardboll. Dess ljussken gav snön som vilade över hans stora ägor en mystisk glans, som om det varit ett hav av kristaller. Snön hade fallit redan den 5: e, och ytterligare en liten mängd tidigare på eftermiddagen. Det var ingen hård snö, utan en djup och lite fuktig kramsnö som lagt sig som ett täcke över landskapet. Längre satt Jack så, med en drömmande blick och såg ut över den fridfulla naturen. Han hade alltid föredragit livet en liten bit utanför staden. Han hörde inte hemma bland folkmassor, stora byggnader och ett vimmel av fordon. Naturen ute på landet och dess skönhet och stillsamhet passade honom bättre. Han hade dock alltid varit en förmögen man, aldrig någon bonde. Så hans ägor bestod mest av vackra trädgårdar och en liten bit jaktmark, inga hagar eller något som helst med djur att göra – bortsett från några enstaka ankdammar. Trots att han trivdes i ensamhet, hade han inte flyttat från civilisationen helt. Ungefär en kilometer därifrån låg den lilla byn Wildberry Village, där han själv var uppvuxen. En samling hus med en liten kyrka i mitten, en lanthandel där man både sålde mat och verkstad där man tog emot allt från kvaddade bilar till trasiga kaffebryggare. Eftersom som byn var så liten och inte hade andra ställen för speciella ting, hade helt enkelt blivit så. Det var knappt att man kunde kalla det en by, så litet var det. Om man sedan ville köpa någonting speciellt var man tvungen till att åka till den närmaste staden, Glasgow. Därför hade allt blivit lite gammaldags i byn, och de som bodde där var inte så bekymrade av vad som hände i resten av landet. Alla kände alla, det var lite som Astrid Lindgrens "Buller byn". Ett knakande ljud hördes från hallen, men Jack brydde sig inte om att vända sig om. De där gamla golvplankorna hade spökat enda sedan han köpt huset. Mitt emot hans vackra herrgård låg ett lite mindre hus, vars ytterdörr nu sakta gled upp. I det bodde Jacks hushållerska och trädgårdsmästare, som var ett gift par i 50- års åldern. Jack själv hade fyllt 83 i somras, men han hade trots det en relativt god hälsa. Han hade känt det gamla paret en längre tid, och de var inte nu förrän på senare tid som han lyckats övertala dem att flytta in hans andra hus. Eftersom han nu började bli till åren kommen, kändes det tryggt att ha någon där ifall något skulle hända. Ålderdomshem var det inte tal om, det skulle han aldrig kunna tänka sig. Det var hushållerskan, Mrs Wilson, som stack ut huvudet. Jack höjde ena handen och log mot henne, och hon vinkade glatt tillbaks. Hon var en ganska kort, och lite kraftig kvinna med kort och lockigt hår. Håret hade nu fått en mörk grå färg, och hennes bleka ansikte var både runt och rynkigt. Hon gick hon ut, stängde dörren efter sig och vandrade ner till skogsdungen bakom deras stuga. Märkligt, tänkte Jack för sig själv. Vad skulle gumman ut i dungen att göra så här mitt på kvällen? Efter cirka tio minuter såg han henne komma ut från dungen igen, och vandra in i stugan. De vinkade artigt till varandra ännu en gång, innan hon försiktigt stängde dörren om sig. Hans blick fastnade en lång stund på det mörka träet dörren var gjord av, innan han sköt undan sina funderingar. Vad det än var, skulle han inte kunna ta reda på det denna kväll. Så han beslutade sig för att fråga Mrs Wilson om vad hon hade haft för sig nästa morgon istället, då hon gjort klart frukosten. Han skulle just resa sig när han kände en hand lägga sig ovanför hans mun och gripa ett hårt tag om hans huvud.

Kap. 2 Önskad ankomst

Tågstationen vimlade av människor, hattar, rockar och resväskor. Tågen kom och gick, folk gick av och på och det hela var en allmän röra. Vissa var försenade och rusade fram, andra släpade sig över marken som om tiden hade stannat. Man hörde hur folk ursinnigt skällde ut varandra, hur gråtande par tog farväl av sina älskade och allra mest hur alla människor pratade i mun på varandra medan de skyndade fram. Stod man mitt i folkmassan hörde man knappt vad man tänkte. Ändå var det bara en liten aning värre än ute på storstaden Londons gator under rusningstid. Mr Shepard, en väldigt kort och knubbig man slog sig ned på en av bänkarna för att invänta sitt tåg. Han hade ett allvarligt och buttert ansiktsuttryck och hans smala, gröna ögon såg misstänksamt ut över folkmassan. Han hade ett svart plommonstop på huvudet som dolde det mesta av hans kortklippta trä barks bruna hår. Han hade också ett svart paraply, som han ställt med spetsen ner mot marken och nu höll händerna på. Då och då kliade han sig fundersamt i sitt bruna skäggruffs eller tvinnade mustaschen. Man fick genast en tjurig känsla bara av att se på den gamle mannen.

Klockan ringde, och tåget rullade sakta in på stationen. Mr Shepard muttrade något om försening och reste sig upp. Han fällde ut hjulen på sin stora koffert, och rullade iväg med den genom folkmassan. Att hans koffert då och då rullade över någons tår, var mer avsiktligt än olycka. Ett litet elakt flin spred sig på hans läppar när en annan man tjöt till såg ned på sina överkörda fötter. Mr Shepard hade en tung packning, och hans väska var inte liten. Väl ombord på tåget satte han sig ned för sig själv i en perrong och tog fram ett korsord.

Ungefär en timme senare stod Mr Shepard på Glasgows tågstation och såg sig omkring. Trots att det var mycket folk även här, var det betydligt lugnare än i Londons station. Han gick ut på gatan utanför, och lyckades nästan direkt vinka till sig en taxi.

– Vart ska min herre åka? frågade chauffören artigt, och gjorde en ansatts att lyfta Mr Shepards stora koffert. Den var mycket tung, och när han fått ner den i sitt bagage utrymme var den stackars mannen helt röd i ansiktet. Shepard stod dock bara lugnt och såg på, med ett nöjt ansiktsuttryck.

– Wildberry Village. Och jag råkar ha lite bråttom, så om herrn skulle kunna skynda sig lite vore det alldeles utmärkt, svarade han och såg nonchalant upp i chaufförens ögon. Shepard var själv väldigt kort, men det fick honom inte att känna sig mindre överlägsen. Mannen såg förvånat ner på sin passagerare. Dock tog han sedan ett par steg mot den vänstra bildörren, och höll upp den för den gamle mannen. Shepard log smått, och klev in.

Efter en tids körning, rullade taxin in på en smal grusväg. Vägen var en aning ojäm och inte särskilt bekväm att åka på.

– Jag går härifrån, muttrade Shepard och chauffören stannade. Återigen fick han kämpa med kofferten, denna gång för att få ut den. Inte heller nu gjorde Shepard någonting för att på något sätt hjälpa mannen. De sa sedan kort adjö efter att mannen fått sin betalning. Shepard började gå längs vägen med sin koffert rullandes efter sig, och stannade snart vid ett rött litet hus. "William Shepard" stod det på dörren som den gamle mannen nu knackade på. Efter en stund slogs den upp, och i öppningen stod en annan man som såg ut att vara i tjugo års ålder. – Godeftermiddag, William, hälsade Shepard buttert och trängde sig förbi William. För några korta sekunder såg den unga mannen förvånat på den äldre. Sedan ryckte han på axlarna och vände sig om för att gå efter.

– Hrrm. Mitt bagage, William, sade då Shepard, vände sig om och nickade mot kofferten han lämnat nedanför den lilla trappan framför dörren. Han hade inte planerat att själv bära den.

– Trevligt att se er också, Mr Shepard, mumlade William och gick ned för att hämta kofferten. Han lyfte den förvånansvärt enkelt över trappan och ställde den innanför dörren. Det var dock till Shepards besvikelse, han hade gärna sett sin brorson besväras av tyngden.

Kap. 3 Mördarens ansikte

Nästa dag var redan skvallret spritt över hela byn. Shepard, den odräglige lilla mannen hade återvänt till sitt barndoms hem. Bara för ett kort besök, men det var illa nog. Han hade aldrig varit speciellt omtyckt av invånarna. Under sin uppväxt hade han alltid ställt till med rackartyg och ju äldre han blivit, desto surare och otrevligare blev hans humör. Varför visste ingen, Shepard hade haft en relativt enkel barndom och inga större tragedier hade inträffat i hans liv. Då han och William åt frukost, var samtalet givetvis Jack.

- Så, hur dog egentligen min gamle broder? frågade Shepard med en ganska oberörd röst.
- Han blev knivhuggen. Ett enda bestämt hugg i ryggen, mördaren måste ha varit en kallblodig jävel, svarade William med låg röst. William, som var en högt uppsatt polis, hade fått det obehagliga uppdraget att utreda sin fars mord. På senaste tiden hade polisen fått ont om män, då det pågick mycket oroligheter i orterna omkring.
- Alla i den här byn är kallblodiga jävlar. Det är inte mycket till ledtråd.
- Kanske inte, men vi har en del misstänkta.
- Jasså? genast väcktes Shepards nyfikenhet.
- Mrs och Mr Wilson, eftersom de bor där var de ju närvarande vid mordet, började William.
- Ja? Fortsätt pojk.
- Mr Malone, Mr Montgomery och Miss Miles, räknade William upp, och smuttade lite på sitt kaffe.
- Varför är dessa människor misstänkta?
- Mr Malone är misstänkt eftersom han och Jack nyligen haft ett gräl om gränsen för deras jaktmarker. Mr Montgomery eftersom han levererade nya krukväxter till Jack samma kväll, och antagligen var den sista som, förutom mördaren om det inte är han, såg honom vid liv. Miss Miles är misstänkt eftersom att Jack nyligen ändrat sitt testamente, och hon skulle få en stor summa pengar.
- Jasså? Varför då? frågade Shepard förvånat.
- Troligen hade de en kärleks relation till varandra, som de skapat nyligen.
- Kärleks relation? Jaha... mumlade Shepard förvånat. Men då måste han ju ha tagit pengar från någon annans andel av testamentet. Vet ni vems?
- Ja, svarade William kort och log mot sin farbror.
- Vems andel?
- Din.

Shepard såg plötsligt väldigt förnärmad ut, och blev högröd i ansiktet. William var nästan säker på att det rykte under det lilla plommonstopet.

- Jag följer med dig när du ska förhöra de misstänkta, tillade Shepard sedan i ett misslyckat försök att låta oberörd. Han hade nu rest sig för att lämna bordet.
 - Jag ska till stationen klockan två, svarade brorsonen muntert, nöjd över Shepards reaktion.
 - Bra, svarade den gamle mannen barskt och lämnade med raska steg rummet.
- William såg lugnt efter honom då han avlägsnade sig.

Några timmar senare satt de båda inne på förhörs rummet i polis stationen i Glasgow. Shepard satt med rack rygg och med händerna hopknutna på bordet. William satt i en framåtlutad ställning med både händer och armbågar i bordskivan. Hans blick var intensiv, till skillnad från sin farbrors lugna ansiktsuttryck. Rummet de satt i var litet och gav en instängd känsla till personerna i det, i synnerhet de som blev förhörda. Väggarna var i en bittert grå färg och likaså golvet och taket. Bordet och stolarna var av vitmålat trä.

- Så, var befann ni er, Mr Montgomery, klockan 22.20 den tjugonde denna månad? inledde William förhöret, och spände blicken i Mr Montgomery som såg en aning besvårad ut.
- Ja... Jag var på väg hem från en leverans hos Jack Shepard, svarade han, och skruvade

nervöst på sig.

– Är något fel? Kanske stolen är obekväm? frågade Shepard och hans ögon smalnade.

– Nej, Alexander, svarade då Montgomery surt och vände blicken mot William. Varför är han här? Jag tycker inte om att prata i denne mans närhet. Jag gillar överhuvudtaget inte att befinna sig hans närhet alls.

– Han stannar, suckade William och Shepard log ett falskt leende mot mannen.

– Okej, muttrade Montgomery.

– Har du någon som kan intyga att du var på väg hem? fortsatte William.

– Nej, men min fru kan vittna om tiden för min hemkomst.

– Och Jack var vid liv när du lämnade honom? tillade Shepard.

– Naturligtvis, mumlade Montgomery.

– Mötte du någon på din väg hem?

– Nej, men jag lade märke till en sak.

– Vad? frågade William undrande.

– Det fanns inga fotspår i snön som ledde ut eller in i huset, förutom mina egna.

William och Shepard utbytte fundersamma blickar. Sedan fick Montgomery lov att gå, och Mr Malone kallades in. Han såg relativt lugnt ut, trots situationen. Han nickade mot både William och Shepard innan han placerade sig i stolen på andra sidan bordet.

– Var befann du dig klockan 22.20 den tjugonde denna månad?

– Jag låg i min säng, säkert snarkande eftersom jag varit en aning förkyld på sistone, svarade Malone som om det var ett helt vanligt samtal två vänner emellan.

– Jaha, förkyld? Det var ju tråkigt...

– Håll dig till ämnet Shepard, kan någon intyga det?

– Nej, det tror jag inte. Om ni inte vill prata med katten förstås.

– Ja, det blir nog bäst att ta in den på förhör också... mumlade Shepard och himlade med ögonen.

– Så du har alltså inget vittne på att du inte var hos offret under den tidpunkt då mordet begicks? fortsatte William som beslutat sig för att ignorera sin farbror.

– Nej, jag befann mig inte i Jacks hus överhuvudtaget den dagen. Vi var inte riktigt överens som ni kanske redan vet.

– Inte alls?

– Nej, jag hade inget i den bedragarens hus att göra, morrade Malone.

Williams ögon mörknade, men Shepard drog bara ännu mer på munnen.

– Vi behöver inte fråga mer för tillfället, men ni kan sikta in er på fler förhör och ni får inte lämna byn tills vidare, avslutade William förhöret med.

Malone nickade kort, och lämnade rummet. Nästa person som skulle förhöras var Miss Miles. En mycket petig och förnäm dam, väldigt lång och kraftigt byggd.

– Jag förstår inte alls anledning att jag blir kallad till ett sådan här förhör, började hon genast med innan varken William eller Shepard hunnit öppna munnen.

– Ni hade, eller vi misstänker att ni hade en affär med offret innan hans död.

Hon fnös, och gav William en föraktfull blick.

– Skulle det ge mig en anledning att döda honom?

– Nej, men den summa pengar han nyligen testamenterade till er skulle vara det, svarade Shepard.

– Oh, snälla Alexander. Det var mer på grund av att Jack ogillade dig än att han tyckte om mig, svarade Miss Miles högdraget.

– Kan ni bevisa det? svarade Shepard, och höjde ena ögonbrynet.

– Nej, tyvärr inte.

– Då så, var befann ni er klockan 22.20 den tjugonde denna månad? avbröt William deras gräl med.

– Jag var hemma, antagligen hade jag redan somnat. Jag låg i alla fall i min säng.

– Kan någon intyga det?

– Nej, jag brukar inte ha sällskap under natten.

Shepard harklade sig högt, och Miss Miles blängde förnärmat på honom.

– Hade ni träffat Jack tidigare under dagen?

– Ja, vi hade ätit lunch tillsammans.

– När lämnade ni huset?

– Jag är inte riktigt säker, runt tre slaget skulle jag tro.

– Det är allt än så länge, men jag måste be er att inte lämna byn tills vidare och vara beredd på mer förhör.

– Javisst, svarade hon kort och reste sig upp. Med små, trippande steg gick hon därifrån. William såg undrande efter henne, innan han gjorde sig redo för ett nytt förhör. Mr Wilson gled försiktigt in genom dörröppningen och nickade nervöst mot de båda. Han var inte känd för att ha nerver av stål. Många trodde att det var anledningen att han börjat med blommor och trädgårdar, att det var ett både lugnt och ofarligt arbete.

– G-god dag, stammade han och satte sig stelt på stolen.

– Välkommen Mr Wilson, var befann ni er klockan 22.20 den tjugonde denna månad?

– Jag, jag var hemma... Med min fru. Det kan hon vittna om. Och jag svär, William, det var inte jag. Du känner mig, jag skulle inte kunna göra något sådant.

– Dra inte in våran personliga relation i detta, Mr Wilson. Hur gärna jag än skulle vilja kan jag inte räkna bort dig för att jag känner dig.

Mr Wilson nickade långsamt, och vände blicken ned mot bordskivan.

– Ni var alltså hemma med er fru. Hade ni tillbringat någon tid tillsammans med Jack under dagen? fortsatte Shepard otåligt.

Mr Wilson skakade ryckigt på huvudet och såg upp med sorgsna ögon.

– Nej, jag hade bara varit ute i trädgårdarna den dagen...

William nickade, och såg fundersamt på Mr Wilson. Trots att den gamle mannen ofta var nervös, kunde han se att något påverkade honom lite extra.

– Står allt rätt till, Mr Wilson? Ni verkar tyngas utav något?

Mr Wilson underläpp började darra svagt.

– Jag... Jag kan inte ljuga för poliser! Min fru, hon lämnade huset ungefär vid denna tidpunkt. Hon var borta i ungefär en kvart, men hon kan inte ha gjort det! Jag lovar er, varken jag eller Molly skulle vara kapabla till något sådant. Jack var vår vän!

Shepard sträckte på sig, och såg intresserad ut. William såg däremot medlidsamt på den gamle mannen, som han känt väldigt länge. Ända sedan han varit liten.

– Jasså? Så ni vet inte vart hon var? frågade Shepard utan att visa någon medkänsla.

Mr Wilson skakade på huvudet och en tår rullade ner för hans kind.

– Om ni inte misstänker er fru, varför är ni då så oroad?

Mr Wilson såg förvånat upp, och verkade tveka på om han skulle bli arg eller förkrossad.

– Har du inga känslor överhuvudtaget? fräste William, och blängde på sin farbror.

– För helvete William! Detta är ett förhör och du är polis, inte kurator! Snäste Shepard tillbaks.

– Nej, jag vet inte var hon var... viskade Mr Wilson svagt.

– Det är allt än så länge, du kan gå, mumlade William.

Han började nu bli medveten om sitt misstag, men tänkte inte skänka sin farbror nöjet att höra honom erkänna det.

Nästa person, och även den sista som skulle förhöras var Mrs Wilson. Hon var tanig och kortvuxen kvinna med ett inte så respektingivande utseende. I samma sekund hon öppnade dörren bemötte hon de båda männen med ett svagt leende. Även hon såg sorgen ut, men hon var känd för sitt alltid artiga och vänliga uppträdande och levde väldigt mycket upp till det

ryktet. Försiktigt slog hon sig ned på stolen, och hennes blick började vandra från den ena till den andra av personerna framför henne.

– Var befann ni er klockan 22.20 den tjugonde denna månad?

– Hemma, med min käre make, svarade hon med sin flickaktiga röst.

– Vi har fått andra upplysningar, fortsatte William.

– Jasså? plötsligt såg Molly Wilson mycket nervös ut.

– Er make påstår att ni var borta ungefär en kvart runt det klockslaget. Stämmer det? sa Shepard kallt och spände ögonen i kvinnan.

Hon funderade ett kort tag över vad hon skulle säga, och drog sedan en tung suck.

– Ja, men jag mördade inte Jack. Han var en mycket god vän.

– Vad gjorde ni då?

Tveksamt mumlade hon något ohörbart, och vände blicken nedåt.

– Ursäkta?

– Jag var ute i skogsdungen bredvid tomten...

– Och vad gjorde ni där?

– Jag... Okej, jag ska erkänna... Jag träffade Mr Malone, vi har en... affär, snyftade Mrs Wilson.

William såg förvånat på henne, och vågade inte riktigt tro sina öron. Mitt i sina snyftningar hejdade hon sig, och nös hastigt.

– Ni får ursäkta mig, jag börjar visst bli förkyld... mumlade hon.

Shepard nickade långsamt, det var bevis nog för att bekräfta mötet mellan henne och Mr Malone.

– Ni behöver inte säga mer, ni kan gå. Men jag skulle råda er att berätta för er make innan han får reda på det annan väg, sade William lågt.

– Nej, jag har ytterligare en fråga, skynade sig Shepard att säga.

– Ja? snyftade Mrs Wilson.

– Såg ni Mrs Miles i Jacks hus någon gång under dagen?

– Ja, hon var där över lunch.

– När lämnade hon huset?

– Jag såg henne aldrig göra det, men när jag sist såg henne där inne var klockan runt tre skulle jag tro.

– Det snöade den dagen, inte sant? När började det?

– Strax där efter, precis efter att jag lagt in Jacks middag i kylskåpet. Jag hade bett om att slippa laga den på kvällen, eftersom jag hade... annat för mig då, som ni vet. När jag hunnit över till mitt och min mans hus, började det.

– Tack, det var allt vi behöver veta. Ni kan gå, avslutade Shepard förhöret.

När hon hade gått, vände han sig med ett leende mot William. William, som fundersamt kliade sig i huvudet såg oförstående på honom. Att andra människor olycka roade honom visste han, men det kunde omöjligt vara anledningen till det självbelåtna leendet.

– Vad? muttrade han.

– Hah, ser du inte det? svarade Shepard med ett flin, och kliade sig nöjt i skägget.

– Ser vad?

– Vem den skyldige är, givetvis.

– Nej, jag får kalla till nya förhör, svarade William, innan han hejdade sig. Gör du?

– Självklart min gosse, Miss Miles.

– Hon är den enda som inte har någon alibi, men det bevisar ändå inget, svarade William eftertänksamt.

– Snön, William. Det snöade innan hon lämnade huset, men Montgomery såg inga fotspår. Hon gick aldrig utanför dörren, hon stannade kvar till kvällen och mördade din far.